

»Tako fine hlače! — Pa jih resne marate?«

»Ne, ne maram jih!«

»Škoda, škoda!« je obžaloval gospod mojster, zmajal z glavo, pogledoval me sočutno in pomilovalno. Skozi naočnike in oči sem videl in bral njegove skrite misli: »Je li mož pri pameti? Takih hlač, po najnovejši in najmodernejši fasoni, se brani!«

Zmajeval je z glavo zamišljeno, otožno, kakor bi imel škodo on, ne jaz. Poltiho, nekako bolj zase kakor zame, je menil: »Ko bi bili prej povedali, da modernih hlač ne marate! Takele staromoderne bi bile približno za polovico cenejše.«

Ver-an :

Slutnja.

*Pod klancem, nad klancem,
povsod je vse belo
in sonce veselo
rajša v nebo ...*

*Osiplje se cvetje
v radostno petje
in v zlato se dalje
sonce gubi.*

*Potem pa vse čaka,
čaka nečesa,
a duša, oj duša,
se rahlo boji.*

Marija Kmetova:

Kako se odpravljaš v šolo.

Čudno vprašanje, pa kaj lahek odgovor: vstanem čim bolj pozno, da je le še nekaj minut časa za oblačenje, umiti se kar ni treba vsak dan — ali pa le malo roke in — bodi še nos! — pa naglo in stoje popiti zajtrk, brž zgrabiti knjige, peresnika že kar ni treba, ga bo že kdo posodil — in hajdi v šolo! Seveda, spodaj pri vratih se spomnim, da sem kaj pozabil ali pozabila, pa naglo nazaj in premečem vse knjige, pa loputam z vrati sem in tja, pa vpijem, kje je zvezek, kje ta in ta knjiga — in se jezim in hudujem na brate in sestre ali tudi na starše in služkinjo, kaj da počenjajo z mojimi stvarmi in zakaj jih založijo — no — in če ne najdem, se malo razjokam, v solzah, pri čemer si obraz še bolj razmažem, sfrčim, ne samo

zdrevim — iz stanovanja, pustim vrata odprta, ne rečem ne z Bogom ne adijo, zavpijem kvečjemu kakemu bratu ali kaki sestri »Pojdi se solit« — in poln jeze in slabe volje tečem po cestah, stopam v luže in kupe blata, se zaletavam ob ljudi, ne vidim nikogar, ki bi ga bilo treba pozdraviti, se komaj izogibam vozovom, treščim v kakega majhnega otroka, da ga skoraj poderam na tla, se s kom spričkam, ki me zato ošteva, pa se nenadoma zagledam v kak — zame — zanimiv predmet. Pa obstanem, opazujem in pozabim, kam da grem. Nenadoma, ko glas z onega sveta, zaslišim, kako bije ura in se spomnim — oj groza! — da moram biti ob tej uri že v šoli! Stečem na nos na vrat, lopnem skozi šolska

vrata, treščim vrhnjo obleko s sebe, odprem vrata v svoj razred — že molijo — joj — obstanem in komaj sopem, srce mi bije gor do vratu, v

